

Na Gosposvetskem polji.

... lapides clamabunt.
Luk. XIX. 40.

Pomladna zôra na okoli
Oživlja góro in ravan,
A jaz ob kamnatem prestoli
Sam sredi cvetja zrêm teman.

Molčé še drobne ptice v gaji,
Po drevji listje še molčí.
Le kamen, kamen tu v ograji,
On glásno, jáсно govori.

On govori, in v času davnem
Ostavlja duh mi svoj pogléd,
Ko v Korotanu staroslavnem
Kmet bil gospod, gospod je kmet.

Ko sveti veri in pravici
Prostó izbrani knez udan
S kaljenim mečem je v desnici
Za pravdo vdove stopal v bran.

Sedaj? — Sam samcat na planjavi,
Mogočnih dedov boren vnuk,
Spominjam se o prošli slavi
Seánjih bed, sedanjih muk:

»Ma sveti veri« samosilnik,
»Ma sveti veri« v kruto moč,
S katero na podanca tilnik
Poklada jarem stiskujoč.

Ne brani tu se pravda vdove,
Rodú se pravda tu teptá —
Kdaj pač otrla boš okove,
Ti Večna Pravda iz nebá? ...

Zorislav.

Zla beseda.

Da znala bi, kako me spekla
Iz tvojih ust beseda zlá,
Nikdar ne bila bi je rekla
In ne mučila mi srca.

Če v noči mrzla slana pade,
Cvetice pestre pokoučá,
In z žitom kmetu zlate nade
Uniči toča iz nebá.

Valčč se z góre plaz sneženi
Pot dela si podirajoč,
In iz oblakov blisk ognjeni
Vzdiguje plamen iznad koč.

A kar nam slana strè in toča;
Kar blisk uniči ali plaz,
Nesreča je sicer pekoča,
A hiter ji zdravnik je čas!

Beseda zlá pa s kruto silo
Pekoč in žgoč nam v srci tlí,
Zdravilo ji je pod gomilo,
Zdravnika ji na zemlji ní!

Fr. Gestrin.

